

תת"ע (עכו) 3140-06-25 - ח'אלד טאהא נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3140-06-25 - ח'אלד טאהא נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 3140-06-25

ח'אלד טאהא

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[27.01.2026]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 4.12.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 27.1.2026.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.
1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי לא מעולם לא קיבל זימון לדיון ולא ידע אודות העבירה נשוא כתב האישום יחד זאת עיון בתיק בית המשפט מעלה כי ההזמנה לדיון נמסרה כדיון לידי המבקש שכן אישור המסירה חזר בציון "לאחר ביקור שלישי הודבק", אישור המסירה כולל את שמו המלא של המבקש, כתובת, שם המוסר וכן מועדי הביקורים. יוצא איפוא כי טענה המבקש לפיה לא ידע אודות מועד הדיון דינה להידחות שכן לא עלה בידי המבקש להפריך את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 הקובעת כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדיון גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".
(ההדגשה אינה במקור)

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 22-10-25991-10 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?
המבקש טען כי נוצר עיוות דין כתוצאה מפסילת רישונו שכן הוא "אדם ללא עבירות, עובד ציבור, נהג אוטובוס ומכבד כל החלטה שמקבל"; המבקש למעשה כלל לא כופר בביצוע העבירה אלא אך ורק מלין על הענישה אשר הוטלה עליו.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקש פסילה בת חודש, יחד עם זאת העבירה אשר בוצעה על ידי המבקש אשר נהג באוטובוס ציבורי במועד ביצועה, טומנת בחובה סכנת חיים של ממש למבקש עצמו, לנוסעי האוטובוס ולכלל משתמשתי הדרך - לא צריך להכביר במילים לגבי החומרה היתירה הטמונה בעבירה של חציית צומת ברמזור אדום וזאת לאחר 5 שניות מאז הופעת האור האדום, עבירה מסוג זה במיוחד כאשר מעורב בה כלי רכב גדול מימדים, כגון אוטובוס, יכולה בנקל להתסיים בתוצאות טרגיות ביותר לרבות קיפוח חיי אדם על לא עוול בכפם.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ו, 27 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.